

Můj příběh

Jmenuji se Oliver Železník.

Narodil jsem se 14. 4. 2016 v Ostravské fakultní nemocnici. Sem mě poslali lékaři ze Zlína, protože neměli dostatečné prostředky k mému narození, jelikož od druhého screeningu maminka bříška jsem měl nějaké problémy v mozku. Nakonec z toho bylo velké krvácení. Když jsem se narodil, začal jsem slýchat věci typu: „On bude jen ležet a slintat.“ Jelikož jsem ale bojovník po tatínkovi, rozhodl jsem se, že začnu bojovat a světu ukážu, kam až to dotáhnu...

Už druhý den jsem ukázal, že na to mám. Byl mi zaveden Ommaya rezervoár, ze kterého mi každý den odsávali doktoři mozkomíšni mok. Čekali, až se vyčistí od krve a jiných tekutin. Uběhlo několik týdnů a lékaři se rozhodli, že mi zavedou V3 stomii. Po zavedení, jsem čekal několik dlouhých dnů na výsledek. Ten zněl, že si mě rodiče konečně mohou odvézt domů, do 100 km vzdáleného města. Těšil jsem se jako doslova malé miminko. Po nekonečných 40 dnech jsem byl konečně z nemocnice propuštěn.

Bohužel však uplynul měsíc a já se musel vrátit do Ostravy na kontrolní vyšetření. To dopadlo velice špatně. V3 stomie nebyla účinná. Na vyšetření jsem se dozvěděl, že to bohužel nefunguje, a že mi bude zaveden VP shunt. Pro mě i rodiče naprosto neznámá věc. Týden od vyšetření utekl jako voda a už jsme jeli zpátky. Ocítl jsem se opět na operačním sále. Zde mi nejlepší ostravští neurochirurgové zavedli do mozku VP shunt. Hadičku, která odvádí nahromaděný mozkomíšni mok do dutiny břišní. Ležel jsem zde zase dlouhých 10 dní. Nekonečných 10 dní. Pak jsem byl konečně propuštěn. Mohl jsem jet konečně domů.

Užíval jsem si konečně rodinné pohody. Byl jsem doma. S maminkou, tatínkem a sestřičkou. Jezdili za mnou všichni z rodiny. Ale věděl jsem, že něco je holt jinak. Každé dva týdny jsem jezdil do Ostravy na vyšetření. Pak také do Zlína a Uherského Hradiště. Jezdil jsem cvičit k tetám na rehabilitace a na různá odborná vyšetření.

Ale to je minulost. Bohužel, můj život je jiný než ten váš. Sice už chodím do školky (pokud Covid situace dovolí), ale po školce mě čeká vždycky nějaké cvičení. Hlavně každý měsíc se snažím jezdit na speciální intenzivní terapii do Brna, na kterou se maminka snaží shánět peníze. Terapie není hrazena ze ZP a není v silách rodičů hradit ji bez pomoci. Díky návštěvám této terapie jsem se naučil chodit, ale pořád ještě nemám vyhráno, stále je co zlepšovat. Je to dost náročné, ale přes to všechno si nestěžuji.

Mám stejný život jako všechny ostatní děti. Mám milující rodiče a prarodiče, kteří by pro mě udělali vše. Mám skvělou mladší sestru, díky které jsem začal makat ještě víc.

Od mého narození se toho dost změnilo. Jsem vysoký modrooký blondák, který už má skoro 5 let, jsem hotový řečník a rozumbrada, naučil jsem se celkem slušně chodit a někdy i kousek běžím. Proto budu rád, když se zapojíte do Běžeckého festivalu - Otrokovice 2021 a Vaším během pomůžete zdokonalit můj běh a kdo ví, třeba se někdy potkáme na trati.

Děkuji všem z celého srdce za podporu

Váš Oliverek